

Sobota 34. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na sobotu 34.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: zdravý
postoj bdelosti; sloboda, ktorú
nám cnosti dávajú; cnosti nás
spájajú s ostatnými.

30.11.2024

PRED BRÁNAMI adventného
obdobia, ktoré nás vždy naplňa
nádejou, počujeme posledné
posolstvo o bdelosti. „Dávajte si
pozor,“ hovorí evanjelium tejto
soboty, „aby vaše srdcia neotŕželi

obžerstvom, opilstvom a starosťami o tento život, aby vás onen deň neprekvapil“ (Lk 21, 34). Sú to krátke a konkrétne rady, ktoré počujeme priamo z Pánových úst. Postoj strážcu môžeme chápať dvojakým spôsobom. Na jednej strane akoby mal na starosti, aby všetko prebiehalo hladko, a bije na poplach, ak je pokoj narušený. Alebo na druhej strane to môže byť postoj človeka, ktorý bdie v radostnom očakávaní niečoho, čo má prísť. V tomto druhom prípade to súvisí s blízkosťou dôležitej udalosti a je pochopiteľné, že očakávanie môže ukradnúť aj hodiny spánku. Sme takí zaujatí tým, čo má prísť, že sa nechceme nechať vyrušiť. Preto sa chceme vyhnúť všetkému, čo by mohlo spôsobiť, že sa prestaneme sústrediť na to, na čo sa naozaj tešíme.

Tri príklady, ktoré Pán uvádza, sú jasné. To, čo nás často zamotáva,

súvisí s výstrednosťami a s vecami, ktoré nás neusporiadane zaťažujú. Naš rozum sa zahmlieva, keď podľahneme a nebojujeme o dobré návyky, keď sa snažíme vyhnúť niekedy ťažkým aspektom každodenného života alebo keď podľahneme tomu, že sa točíme v kruhu okolo toho, čo nás trápi. Ak si teda chceme vypestovať postoj jemného bdenia pred príchodom Pána – či už pred jeho druhým príchodom na konci čias, alebo pred spomienkou na jeho prvý príchod na Vianoce –, chceme sa vyhnúť týmto potenciálnym nástrahám. Ako to urobiť? Sám Ježiš nám v evanjeliu hovorí: „Bdejte celý čas a modlite sa, aby ste mohli uniknúť všetkému tomu, čo má prísť, a postaviť sa pred Syna človeka“ (Lk 21, 36). Slovaní svätého Josemaríu by sme mohli povedať aj to, že na to, „aby sme si ustrážili Lásku, potrebujeme byť rozvážni, bedlivo si dávať pozor a nenechať sa ovládnuť strachom“[1].

.....

DÚFAME, že zostaneme bdelí, aby sme mohli prijať Pána. Jeho budúci príchod obnovuje naše sily. Vedomie, že nás posilňuje ten, ktorý nás čaká v cieli, nám dáva nádej. „Osobné šťastie nezávisí od úspechov, ktoré dosiahneme, ale od lásky, ktorú prijímame, a od lásky, ktorú dávame“[2]; naša radosť je v tom vzťahu, ktorý pestujeme v očakávaní Boha, ktorý nás pozýva, aby sme sa oň delili s druhými.

V tomto procese nezamotávania sa do toho, čo nás nevedie k Bohu, je kľúčom záväzok žiť v bdelosti prostredníctvom cností.

Prostredníctvom nich sa učíme prijímať Božiu lásku a potom ju dávať ľuďom okolo nás. Cnosti sú cestou k slobode, pretože nás oslobodzujú od rôznych foriem otroctva. Čo je v živote dôležitejšie ako to, aby sme boli slobodní a

nechali sa osloviť Kristom? Na tejto ceste, na ktorej sa učíme hľadať to, čo nás vedie k Ježišovi, nám cnosti pomáhajú tešiť sa z istej „spriaznenosti“ s pravým dobrom, spôsobujú, že si čoraz radšej vyberáme dobré veci, ktoré nás približujú k Bohu[3], a pomáhajú nám túto voľbu udržiavať.

Ľudské cnosti nám umožňujú stáť – ako nám to hovorí dnešné evanjelium – „pred Synom človeka“ (Lk 21, 36), umožňujú nám prekonávať bremená každodenného života s osobitným majstrovstvom; sú súčasťou „starostlivosti“, ktorú od nás žiada Pán. Niekedy sa môžu zdať ako bremeno, ale oživené láskou nás vedú k tomu, aby sme odrážali stále jasnejší obraz Ježiša. „Každé iné bremeno ťa ťaží a zatažuje,“ hovorí svätý Augustín, „ale Kristovo bremeno ťa odľahčuje. Každé iné bremeno má váhu, ale Kristovo bremeno má krídla. Ak vtákovi

odoberieš krídla, zdá sa, že ho zbavuješ ťarchy, ale čím viac ho zbavuješ ťarchy, tým viac ho pripútavaš k zemi. Vidíš na zemi toho, ktorého si chcel zbaviť ťarchy; vráť mu ťarchu krídel a uvidíš, ako letí“[4].

CNOSTI SÚ CESTOU k láske a k vychutnávaní si dobrých vecí. „*Pondus meum amor meus*: moja láska je mojím bremenom, povedal svätý Augustín (*Vyznania*, XIII, 9, 10), pričom nemyslel na samozrejmu skutočnosť, že milovať je niekedy náročné, ale na to, že láska, ktorú nosíme v srdci, je to, čo nás hýbe, čo nás všade nesie“[5].

Cnosti nás nikdy neizolujú, ale nevyhnutne spájajú s inými. „Súčasne by sme mali uvážiť,“ povedal svätý Josemaría, „že

rozhodnutia a zodpovednosť
spočívajú na osobnej slobode
každého jednotlivca, a tieto cnosti sú
teda tiež radikálne osobné. Avšak,
pokračoval, „v tomto zápase lásky
nikto nebojuje sám — nikto nie je
voľným veršom, ako zvyknem
vraviť — nejakým spôsobom si
všetci či už pomáhame, alebo
škodíme. Všetci sme ohnivkami
jednej a tej istej reťaze. Pros teraz so
mnou Boha, nášho Pána, aby tú reťaz
ukotvil vo svojom srdci až do dňa,
keď naňho budeme hľadiť v nebi
tvárou v tvár“[6]. Keď sa snažíme byť
lepší, pomáhame aj iným. Celé toto
začínanie a znovu začínanie, plné
radosti, nás posúva ku kontemplácii
Pána aj v ľuďoch okolo nás.

Je pravda, že ľudské cnosti nám
umožňujú dať zo seba to najlepšie,
ale predovšetkým nás pripravujú na
prijatie nadprirodzených cností,
ktoré pochádzajú od Boha: viery,
nádeje a lásky. Nakoniec nás

disponujú k tomu, aby sme sa otvorili Božej láske. Na konci liturgického roka pestujme vo svojich srdciach túto intímnu túžbu: aby celá naša existencia bola pre Pána... Od najbežnejších skutkov až po najdôležitejšie a najuváženejšie rozhodnutia. Svätá Mária nám na tejto ceste pomáha jemnými rukami, v ktorých rástol Ježiš a ktoré budeme často kontemplovať počas nadchádzajúceho adventného obdobia.

[1] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 180.

[2] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*, 1-XI-2019, bod 17.

[3] Porov. Svätý Ján Pavol II, *Veritatis splendor*, bod 64.

[4] Svätý Augustín, *Kázeň* 126.

[5] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*, 9-I-2018, bod 7.

[6] Svätý Josemaría, *Boží priatel*, bod 76.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/sobota-34-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/article/sobota-34-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (20.04.2025)